

Arrest

nr. 341 299 van 17 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 4 juli 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 augustus 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 7 augustus 2018 in Marokko in het huwelijk met een man met de Nederlandse nationaliteit. Uit dit huwelijk wordt op 19 mei 2020 een zoontje geboren.

1.2. Op 28 augustus 2024 worden aan verzoekster en haar zoontje door de Belgische ambassade in Rabat, Marokko, Schengenvisa toegekend.

1.3. Op 24 januari 2025 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse echtgenoot. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie op 4 juli 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.01.2025 werd ingediend door:

Naam: [D.]

Voorna(a)m(en): [F.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Nederlandse echtgenoot, de genaamde [G.R.] (RR. [...]) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

De referentiepersoon [G.R.] verkreeg het verblijfsrecht als houder van toereikende bestaansmiddelen. Bijgevolg is art.40bis, §4 van de wet van 15.12.1980 van toepassing dat stelt dat “de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon sedert 13.03.2023 een leefloon ontvangt. De referentiepersoon is heden dus volledig ten laste van het sociale bijstandsstelsel waardoor er niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40bis, §4 daar vereist is dat de referentiepersoon net aantoonde over bestaansmiddelen te beschikken die zouden moeten voorkomen dat hij en zijn gezinsleden ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiverings-plicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheids-beginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“[...]

Verwerende partij heeft volledig ten onrechte t.a.v. verzoekster een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bepaalt als volgt:

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt als volgt in de bestreden beslissing:

[...]

Verzoekster heeft een Nederlandse echtgenoot [R.G.] (RR. [...]). Ze heeft een minderjarig kind [M.G.]; geboren op [xx.xx.2020], met de Nederlandse nationaliteit.

Art. 8 EVRM wordt geschonden.

De weigering van gezinshereniging vormt een inmenging in het recht op eerbiediging van het gezinsleven. De overheid is verplicht rekening te houden met de belangen van de verzoekster, waarbij het belang van het gezinsleven zwaar dient te wegen. Het loutere feit dat haar echtgenoot een leefloon ontvangt, volstaat niet om een definitieve weigering te rechtvaardigen. Er dient ook rekening gehouden te worden met factoren zoals de stabiliteit van hun relatie, hun toekomstperspectief, de afwezigheid van een risico voor de openbare

orde zonder rekening te houden met bijkomende factoren zoals de stabiliteit van hun relatie, hun toekomstperspectief en de afwezigheid van een risico voor de openbare orde.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) benadrukt dat gezinshereniging een fundamenteel recht is. Economische motieven mogen niet de enige doorslaggevende factor zijn.

Verzoekster verwijst naar de invoering van de Boultif-criteria (EHRM, 11 juli 2000, Boultif t. Zwitserland). Bij beslissingen m.b.t. gezinshereniging moet rekening gehouden worden met de aard en duurzaamheid van de gezinsband, het bestaan van kinderen, de mate van afhankelijkheid, en de sociale banden in het gastland.

Verder is er een schending van art. 3 Gezinsherenigingsrichtlijn 2003/86/EG.

Deze richtlijn stelt dat de lidstaten bij de beoordeling van bestaansmiddelen rekening moeten houden met alle relevante elementen, en niet uitsluitend het inkomen. Er moet een globale beoordeling worden gemaakt.

Het uitsluiten van personen die een leefloon ontvangen zonder individuele beoordeling is in strijd met het gelijkheidsbeginsel. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft herhaaldelijk geoordeeld dat een louter formele toetsing aan de inkomstenvoorwaarde onvoldoende is zonder afweging van persoonlijke omstandigheden. De Dienst Vreemdelingenzaken mag een aanvraag gezinshereniging niet weigeren omdat de referentiepersoon een leefloon ontvangt. Er moet een individuele beoordeling gebeuren met afweging van het recht op gezinsleven.

Verzoekster verwijst hierbij naar de arresten RvV, nr. 144.024, 16 januari 2015 en RvV, nr. 277.582, 11 juli 2022.

In HvJ-EU, 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun wordt er gesteld dat een leefloon of sociale uitkering niet automatisch mag leiden tot weigering van gezinshereniging. De lidstaten moeten oog hebben voor het belang van het gezinsleven en moeten een evenwicht vinden tussen economische vereisten en mensenrechten.

Verder bevestigt HvJ-EU, 21 april 2016, C-558/14, Khachab het proportionaliteitsbeginsel. Lidstaten dienen rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden.

Art. 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aldus onvoldoende rekening gehouden met de aard en duurzaamheid van de gezinsband, het bestaan van kinderen, de mate van afhankelijkheid, en de sociale banden in het gastland.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aldus onvoldoende rekening gehouden met alle documenten/elementen van het dossier.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook volledig ten onrechte de bestreden beslissing heeft genomen.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekster.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

[...]

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

[...].

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de beslissing wordt zo verwezen naar artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet en geduid dat verzoekster bij haar aanvraag diende aan te tonen dat de Nederlandse referentiepersoon – die zelf een verblijfsrecht verkreeg als beschikker over voldoende bestaansmiddelen – over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel. Verweerder stelt echter vast dat de Nederlandse referentiepersoon sedert 13 maart 2023 een leefloon ontvangt en dat hij dus zelf reeds volledig ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel. Aldus stelt hij vast dat niet is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Deze uiteenzetting is pertinent en draagkrachtig. De motivering van de bestreden beslissing verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een

schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in voormelde wetsbepalingen, wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechts-onderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 24 januari 2025 een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, in functie van haar echtgenoot met de Nederlandse nationaliteit. Zij beriep zich met andere woorden op haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt”

Het in de bestreden beslissing toegepaste artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

2.5. Verzoekster betwist op zich noch de toepassing van artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet noch de vaststellingen dat haar echtgenoot sinds 13 maart 2023 een leefloon ontvangt, dat hij aldus zelf reeds volledig ten laste valt van het sociale zekerheidsstelsel en dat hij zodoende niet beschikt over de nodige bestaansmiddelen om te voorkomen dat ook zij ten laste zal vallen van het sociale bijstands-stelsel. Zij is evenwel van oordeel dat verweerder bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet houden met *“alle relevante elementen”* en niet uitsluitend met het inkomen. Er dient, volgens haar, een globale beoordeling te worden gemaakt, waarbij een aanvraag gezinshereniging niet enkel en alleen mag worden geweigerd omdat de referentiepersoon een leefloon ontvangt. Zij verwijst enerzijds naar arresten van de Raad en anderzijds naar arresten van het Hof van Justitie om te stellen dat het ontvangen een leefloon of een sociale uitkering niet automatisch mag leiden tot een weigering van het gevraagde verblijf.

2.6. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekster in haar verzoekschrift foutief verwijst naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat de gezinshereniging met een Belgische onderdaan betreft, en naar artikel 3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn (Richtlijn 2003/86/EG), waarin in lid 3 duidelijk wordt gesteld dat *“[d]eze richtlijn niet van toepassing [is] op gezinsleden van een burger van de Unie”*. Daar verzoekster de echtgenote is van een Nederlandse man die zijn rechten van vrij verkeer uitoefende, kan zij niet dienstig naar de voormelde artikelen verwijzen.

2.7. Voor zover verzoekster al dienstig kan verwijzen naar de arresten Chakroun en Khachab van het Hof van Justitie (HvJ 4 maart 2010, C-578/08 en HvJ 21 april 2016, C-558/14), die handelen over situaties die vallen onder de Gezinsherenigingsrichtlijn (Richtlijn 2003/86/EG), en niet de Burgerschaps-richtlijn (Richtlijn 2004/38/EG) waaronder verzoeksters situatie valt, wijst de Raad er nog op dat in deze arresten helemaal niet kan worden gelezen dat verweerder het verblijfsrecht niet mag weigeren wanneer hij vaststelt dat de referentiepersoon zelf reeds volledig ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel.

Zo kan in het arrest Chakroun het volgende worden gelezen:

“42 Deze bepaling verlangt wel dat is voldaan aan de met name in hoofdstuk IV van de richtlijn gestelde voorwaarden. Artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn is een van die voorwaarden en biedt de lidstaten de ruimte te eisen dat het bewijs wordt geleverd dat de gezinshereniger beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. Overeenkomstig laatstgenoemde bepaling beoordelen de lidstaten daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen zij rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.

[...]

46 In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden” geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand”. Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand” in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 29).”

(HvJ 4 maart 2010, C-578/08, §§ 42 en 46)

In het arrest Khachab wordt dit nog eens bevestigd:

“39 Ten slotte moet worden opgemerkt dat deze uitlegging wordt bevestigd door het doel van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86. Het bewijs van het inkomstenvereiste uit lid 1, onder c), stelt de bevoegde autoriteit in staat zich ervan te verzekeren dat na gezinshereniging zowel de gezinshereniger als zijn gezinsleden tijdens hun verblijf niet ten laste van de sociale bijstand van de betrokken lidstaat dreigen te komen (zie in die zin arrest Chakroun, C-578/08, EU:C:2010:117 punt 46).” (HvJ 21 april 2016, C-558/14, § 39)

Met haar verwijzing naar voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie doet verzoekster geen afbreuk aan de vereiste in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet – dat een omzetting vormt van artikel 7, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn (Richtlijn 2004/38/EG) – dat, alvorens een recht op verblijf van meer dan drie maanden aan familieleden van een niet economisch actieve burger van de Unie kan worden toegekend, het bewijs moet worden geleverd dat deze burger van de Unie beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De vaststelling dat de Unieburger zelf reeds volledig ten laste is van de sociale bijstand volstaat om te kunnen besluiten dat diens inkomsten niet voldoende zijn om te voorkomen dat zijn familieleden die hem willen vervoegen ook ten laste vallen van de openbare overheden en dat niet is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat enig relevant element hierbij onterecht niet in rekening is gebracht of dat het gevoerde onderzoek ontoereikend was.

2.10. Gelet op wat voorafgaat, toont verzoekster met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.11. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing een situatie van eerste toelating tot verblijf betreft, nu verzoekster nooit eerder tot een verblijf van meer dan drie maanden in België was toegelaten of gemachtigd. Deze beslissing maakt geen eind aan enig bestaand verblijfsrecht van verzoekster. In een dergelijke situatie oordeelt het EHRM dat er geen sprake kan zijn van een inmenging in het gezins- of privéleven er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

De Raad benadrukt nog dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een terugkeer- of verwijderingsmaatregel. Er dreigt aldus geen scheiding tussen verzoekster, de referentiepersoon en hun kind.

In de Vreemdelingenwet zijn verder voorwaarden opgenomen voor gezinshereniging als echtgeno(o)t(e) met een Unieburger, met name in artikel 40bis. Deze wetsbepaling kan worden beschouwd als een bepaling die het respect voor artikel 8 van het EVRM in werking stelt, waardoor zich geen bijkomende belangenafweging in dit verband opdringt indien wordt vastgesteld dat niet is voldaan aan de voorwaarden van de voormelde wetsbepaling (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772: “*Si l’article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l’homme prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980, il ne fait pas obstacle à l’application de normes, tel l’article 40ter, qui lui sont conformes et assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en œuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l’étranger en Belgique.*”; RvS 12 december 2019, nr. 246.382: “*Par ailleurs, si l’article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l’homme et des libertés fondamentales prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 précitée, il ne fait pas obstacle à l’application de règles, telles celles prévues par l’article 10 de la même loi, qui assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en œuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l’étranger en Belgique*”, alsook “*Le Conseil du contentieux des étrangers a relevé légalement que les décisions administratives se fondent sur un motif de refus prévu par la loi, non contesté par les requérants, et que, la mise en balance des intérêts requise par l’article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l’homme ayant été effectuée en l’espèce par le législateur, il n’appartenait pas à la partie adverse d’y procéder à nouveau.*”).

Door enkel te blijven wijzen op haar gezinsleven met haar echtgenoot en hun gezamenlijk minderjarig kind, dat op zich niet wordt betwist in de bestreden beslissing, weerlegt verzoekster voorgaande vaststellingen niet. Zij kan zich ook niet dienstig beroepen op de Boultif-criteria die van toepassing zijn op mensen wiens verblijfsrecht wordt beëindigd of ingetrokken om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Verzoekster dient eraan te worden herinnerd dat de bestreden beslissing enkel een antwoord vormt op de door haar ingediende aanvraag en waarin enkel en alleen wordt vastgesteld dat zij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden. Zij wordt door de bestreden beslissing geenszins van haar gezin gescheiden, noch gedwongen of gevraagd om het Belgische grondgebied te verlaten.

Aangezien verweerder heeft vastgesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging opgenomen in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en verzoekster er niet in slaagt dit onderuit te halen, blijkt geen schending van artikel 8 van het EVRM.

2.12. In zoverre verzoekster nog verwijst naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en betoogt dat er rekening moet worden gehouden met het hoger belang van haar minderjarig kind, wijst de Raad erop dat zij volledig nalaat te duiden waaruit het hoger belang van haar kind dan concreet bestaat en op welke wijze de bestreden beslissing hiertegen ingaat. Hierbij wordt nogmaals benadrukt dat de bestreden beslissing niets anders doet dan vaststellen dat zij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden tot gezinshereniging met haar Nederlandse echtgenoot. Verzoekster, haar echtgenoot en hun kinderen worden als gevolg van de bestreden beslissing niet van elkaar gescheiden, nu geen sprake is van een terugkeer- of verwijderingsbeslissing. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat er een gelijkaardige gezinsherenigingsaanvraag werd ingediend voor het kind in functie van de Nederlandse referentiepersoon, maar dat het verblijf – op dezelfde rechtsgrond – op dezelfde dag als de huidige bestreden beslissing werd geweigerd (zie AD, stuk 60). Zoals het EHRM reeds duidelijk aangaf, is het (hoger) belang van het kind niet absoluut is en kan het niet worden gebruikt als “*troefkaart*” die maakt dat het gezinsleven in alle gevallen door de lidstaten mogelijk moet worden gemaakt waar de betrokken gezinsleden dit wensen (zie o.m. EHRM 8 maart 2016, I.A.A. e.a. / het Verenigd Koninkrijk, § 46).

2.13. Ten slotte wordt opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Zij blijft op dit punt in gebreke.

2.14. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster kreeg alsnog het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend. Het door haar onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS